

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Bc. R. A.,** zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Policejní prezident České republiky,** se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 1. 2017, č. j. 10 A 142/2015 - 93,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje (dále jen „prvostupňový orgán“) ve věcech služebního poměru ze dne 5. 9. 2013, č. j. ŘKŘ-2929/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) ve výroku I.1 zproštěn výkonu služby podle § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v relevantním znění (dále jen „služební zákon“), ve výroku I.2 mu byla nařízena dosažitelnost v místě trvalého pobytu v rozsahu nezbytném pro stanovení nástupu k výkonu služby a povinnost oznámit jiné místo pobytu při déletrvajícím opuštění místa trvalého pobytu a ve výroku I.3 bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 6 služebního zákona, že stěžovateli po dobu zproštění výkonu služby náleží služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu. Prvostupňový orgán konstatoval, že Rada Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) vydala usnesení ze dne 9. 8. 2012, č. j. GI-TC-670-1/2012, jímž zahájila trestní stíhání stěžovatele jako obviněného ze spáchání přečinu nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1 písm.

b), c) a d), odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v relevantním znění (dále jen „trestní zákoník“), kterého se měl stěžovatel dopustit tím, že od 17. 11. 2011 v Písku opakovaně, dlouhodobě a záměrně pronásledoval nedůvodnými telefonáty, osobním sledováním v místě současného bydliště a vyhledáváním na různých místech města X, poškozenou svou (bývalou) manželku, která se dne 17. 11. 2011 odstěhovala společně s jejich dcerou ze společné domácnosti se stěžovatelem a požádala o rozvod manželství, s cílem terorizovat poškozenou a psychicky ji týrat. Dne 17. 4. 2013 podal státní zástupce na stěžovatele obžalobu u Okresního soudu v Písku pro výše uvedený přečin. Prvostupňový orgán uvedl, že institut zproštění výkonu služby slouží k ochraně zájmů bezpečnostního sboru a občanů v případě, že je příslušník podezřelý ze spáchání protiprávního jednání. U stěžovatele jako komisaře byla důvodná obava, že jeho ponechání ve výkonu služby by mělo nepříznivý vliv na chování ostatních policistů, narušovalo by jejich kázeň a byla by ohrožena důvěra občanů v bezpečnostní sbor, neboť veřejnost citlivě vnímá protiprávní jednání policistů.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, na jehož základě žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 10. 12. 2013, č. j. PPR-26517-4/ČJ-2013-990131, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že stěžovateli byla nařízena podle § 40 odst. 3 služebního zákona dosažitelnost v pondělí, středu a pátek od 8 do 9 h, se současnou povinností oznámit jiné místo pobytu při déle trvajícím opuštění místa trvalého pobytu, přičemž mu byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 1/3 vzniklých nákladů.

[3] Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který rozsudkem ze dne 17. 9. 2014, č. j. 10 A 17/2014 - 66, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[4] Následně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 4. 6. 2015, č. j. PPR-26517-38/ČJ-2013-990131, jímž bylo změněno prvostupňové rozhodnutí tak, že se stěžovatel ve výroku I.1 zprošťuje výkonu služby dnem doručení rozhodnutí, ve výroku I.2 mu byla nařízena dosažitelnost v místě trvalého pobytu v pondělí od 8:00 do 9:00 hod., výrokem I.3 bylo stanoveno, že mu náleží služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu, a to ode dne zproštění výkonu služby, a výrokem II. napadeného rozhodnutí mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že stěžovatel byl prokazatelně osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v bezpečnostním sboru od 26. 1. 2012 do 22. 8. 2013; vzhledem k účelu zproštění výkonu služby, kterým je to, aby byla pozastavena příslušníkova oprávnění a povinnosti, které pro něj vyplývají z předpisů upravujících činnost bezpečnostního sboru a jeho příslušníků, nebyl důvod v uvedeném období přistupovat ke zproštění výkonu služby stěžovatele, neboť takovými oprávněními toho času nedisponoval. Poté, co byl stěžovatel uznán osobnostně způsobilým, bylo třeba jej zprostit výkonu služby s ohledem na jeho trestní stíhání. Prvostupňové rozhodnutí bylo důsledkem zahájeného trestního stíhání stěžovatele, které prvostupňový orgán nemohl objektivně ovlivnit, neboť obvinění vznesla bývalá manželka stěžovatele, trestní stíhání vedla GIBS a obžalobu podal státní zástupce. Zproštění výkonu služby v případě důvodného podezření ze spáchání trestného činu je povinností služebního funkcionáře,

pokud je splněna rovněž podmínka ohrožení důležitého zájmu služby nebo průběhu vyšetřování. Zproštění výkonu služby se užije, je-li nezbytná neprodlená suspenze příslušníka. Za formální, nepodloženou a marginální označil žalovaný námitku, že spisový materiál nesplňoval náležitosti stanovené § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). K naplnění podmínek dle § 40 odst. 1 služebního zákona žalovaný uvedl, že důvodné podezření stěžovatele ze spáchání trestného činu bylo zřejmé z usnesení o zahájení trestního stíhání a obžaloby; kroky s trestním řízením spojené byly plně v kompetenci orgánů činných v trestním řízení. Služební orgány nebyly oprávněny tyto kroky zpochybňovat. Za důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění jeho úkolů. Pohled veřejnosti na Policii ČR by ohrozil výkon služby příslušníka obžalovaného z nebezpečného pronásledování své bývalé manželky. Do trestního stíhání byly zainteresovány civilní osoby (poškozená, svědci, soudce, úředníci apod.), u nichž mohla být zpochybněna kvalita plnění úkolů Policie ČR jako celku. Stěžovatel byl zařazen u kriminální policie v teritoriu města X, které je malým městem, a je vysoká pravděpodobnost, že existuje více civilních osob obeznámených s trestním stíháním. Není rozhodné, že stěžovatel vykonával práci „kancelářského typu“ a byl podezřelý ze spáchání trestného činu nebezpečného pronásledování; jakékoliv podezření z úmyslného protiprávního jednání příslušníka Policie ČR ovlivňuje postoje veřejnosti i jeho kolegů (na něž negativně působí výkon služby s kolegou podezřelým ze spáchání trestného činu; takový kolega vzbuzuje nedůvěru, která je v kolektivu nežádoucí). Žalovaný svou úvahu opřel o usnesení o zahájení trestního stíhání, obžalobu a medializované případy příslušníků, kteří se dostali do obdobné situace jako stěžovatel. Žalovaný připustil, že výroky I.2. a I.3. prvostupňového rozhodnutí nebyly dostatečně odůvodněny, proto odůvodnění doplnil. K osobnostním předpokladům stěžovatele konstatoval, že v řízení bylo podstatné především posoudit hmotněprávní podmínky zproštění výkonu služby, navíc stěžovatel vykonával službu naposledy na přelomu let 2011 a 2012 a poslední odměnu obdržel v září 2009; odůvodnění odměny se nezabývá osobnostními charakteristikami stěžovatele. Ke znaleckým posudkům doplněným do spisu na návrh stěžovatele žalovaný uvedl, že mu nepřísluší vytrhávat z kontextu jednotlivé body závěrů znalců, jak činil stěžovatel. Posudky byly zpracovány pro potřeby soudu ve věci úpravy výchovy a výživy k nezletilé dceři stěžovatele na dobu před a po rozvodu jeho manželství a pro účely posouzení, zda se stěžovatel mohl dopustit pohlavního zneužívání své dcery. Závěry z posudků byl oprávněn činit toliko jejich zadavatel.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu u krajského soudu, který rozsudkem ze dne 11. 1. 2017, č. j. 10 A 142/2015 - 93, ve výroku I. rozhodl, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného se ve výroku I. o zproštění výkonu služby zamítá, ve výroku II. rozhodl, že rozhodnutí žalovaného se ve výroku II. o náhradě nákladů řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému v uvedeném rozsahu k dalšímu řízení a ve výroku III. rozhodl, že se žalovanému nepřiznává náhrada nákladů řízení. Krajský soud konstatoval, že žalovaný napravil procesní vady vytýkané v předcházejícím rozsudku krajského soudu, přičemž nové rozhodnutí patřičně odůvodnil tak, aby dostál závaznému právnímu názoru. Dále uvedl, že § 40 odst. 1 služebního zákona dopadá na jakékoliv důvodné podezření ze spáchání trestného činu; není nezbytné, aby souviselo s výkonem služby. Z usnesení o zahájení trestního stíhání podle názoru krajského soudu vyplývaly skutečnosti osvědčující, že stěžovatel byl důvodně podezřelý ze spáchání přečinu nebezpečného pronásledování. Imanentní součástí takového usnesení je důvodné podezření ze spáchání trestného činu.

V době rozhodování žalovaného již byla u Okresního soudu v Písku podána také obžaloba. Krajský soud konstatoval, že argumenty stěžovatele směřující k účelovosti a vykonstruovanosti jeho trestního obvinění se posuzují v trestním řízení; nemohly být hodnoceny služebním funkcionářem při úvahách o zproštění výkonu služby. Služební orgány zcela důvodně vycházely z podkladů trestního řízení. Předmětem dokazování v řízení před služebními orgány bylo důvodné podezření ze spáchání trestného činu, nikoliv skutečnost, zda stěžovatel trestný čin spáchal. Krajský soud popsal průběh trestního stíhání stěžovatele, uvedl, že byl vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodnutí žalovaného. Zproštění výkonu služby je preventivním a dočasným institutem. Služební zákon disponuje sanačními prostředky pro případ, že je podezření příslušníka ze spáchání trestného činu vyvráceno; uvedené však nemohlo být předmětem tohoto řízení. Rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, neboť po celou dobu řízení bylo patrné, že důvodem zproštění výkonu služby byl důležitý zájem služby, nikoliv ohrožení vyšetřování podezření z trestné činnosti. V daném případě bylo ohrožení důležitého zájmu služby dáno a bylo posouzeno konkrétně ve vztahu ke stěžovateli. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že příslušník Policie ČR podezřelý z úmyslného přečinu nebezpečného pronásledování své bývalé manželky nemůže vzbuzovat důvěru veřejnosti a kolegů v řádné plnění úkolů bezpečnostního sboru ani patřičnou autoritu. Služební zákon klade zvýšený důraz na bezúhonnost příslušníka, jeho osobnostní způsobilost a morální kvality. Osoba, která by takové nároky nesplňovala, by podrývala důvěru v objektivní výkon svěřené státní moci. S ohledem na závažnost podezření nebylo rozhodné, zda byl případ medializován či nikoliv. Nepodstatný byl rovněž argument stěžovatele o povinnosti mlčenlivosti osob zainteresovaných v jeho trestní věci. Informovanost veřejnosti mohla být dána již tím, že hlavní líčení u trestního soudu a vyhlášení rozsudku byly veřejné. Ač byl stěžovatel nakonec zbaven všech obvinění (usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočkou v Táboře, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 14 To 193/2015 – 917, byl zrušen odsuzující rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 3. 2. 2015, č. j. 2 T 49/2013 – 827, a věc stěžovatele byla postoupena Městskému úřadu v Písku, neboť zažalovaný skutek není trestným činem, avšak mohl by být posouzen jako přestupek), nelze opomenout, že byl dvakrát nepravomocně odsouzen za trestný čin Okresním soudem v Písku. Krajský soud uvedl, že v daném případě nebylo nezbytné přihlížet k dosavadnímu způsobu výkonu služby stěžovatelem, jeho osobním vlastnostem či tomu, zda byl dříve kázeňsky trestán nebo odměňován. Žalovaný vyhodnotil rozhodující objektivní skutečnosti. Po dobu vedení řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru nebylo nezbytné zahajovat řízení o zproštění výkonu služby. Z listin předložených stěžovatelem neplynul žádný důkaz o diskriminaci stěžovatele. CD nahrávky údajně zachycující vyhrožování vedoucích příslušníků bezpečnostního sboru stěžovateli, kterých se stěžovatel dovolával, nebyly v řízení předcházejícím prvnímu zrušujícímu rozsudku provedeny, a proto bylo na stěžovateli, aby je v dalším řízení předložil žalovanému k důkazu, což neučinil. Nemohl tak následně namítat, že žalovaný předmětné CD nahrávky neprovedl k důkazu. Nelze směšovat řízení o propuštění ze služebního poměru a řízení o zproštění výkonu služby; v nyní projednávané věci nebylo možné posuzovat, zda byl stěžovatel skutečně osobnostně nezpůsobilý. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že nemohl vycházet ze znaleckých posudků, neboť neprokazovaly skutečnosti podstatné pro projednávanou věc. Žalovaný nebyl kompetentní činit si závěr, zda je bývalá manželka stěžovatele paranoidní a zda byl čin skutečně spáchán či nikoliv. Údajné pohlavní zneužívání dcery stěžovatele vůbec nebylo předmětem řízení. K námitce absence spisového přehledu krajský soud uvedl,

že tento přehled byl ve spise obsažen, přičemž listiny byly očíslovány. Služební orgán je při rozhodování nepochybně povinen šetřit princip presumpce neviny; ten v případě stěžovatele porušen nebyl. Žalovaný dostatečným způsobem prokázal a odůvodnil, proč měl za splněné podmínky pro zproštění stěžovatele výkonu služby.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[6] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve podrobně zrekapituloval průběh věci a obsah žaloby.

[7] Stěžovatel namítl, že krajský soud hodnotil skutkové okolnosti nyní projednávané věci v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41 (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ačkoliv uvedený judikát sám citoval. Služební orgány a krajský soud nedostatečně posuzovaly rizika setrvání stěžovatele ve službě a nevyvažovaly mezi presumpcí neviny a zásahem do osobní sféry stěžovatele a důležitým zájmem služby. Kvalita služby stěžovatele nebyla jakkoliv zjišťována. Služební poměr s ním byl ukončen v době, kdy zastával pozici analytika, ve které vůbec nepřišel do styku s veřejností.

[8] Dále stěžovatel namítl nedostatečné odůvodnění a překvapivost napadených rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí služebních orgánů bylo zpočátku natolik neurčité, že nemohl předvídat průběh řízení a rozhodnutí, která pro něj byla překvapivá a nevycházela z obsahu spisu. Z prvostupňového rozhodnutí neplyne konkrétní důvod jeho zproštění výkonu služby ani žádná polemika s presumpcí neviny. Důvod zproštění výkonu služby nebyl objasněn ani v rozhodnutí žalovaného či krajského soudu. Nebyla vzata v úvahu podstata obvinění, pouze popis skutku a právní kvalifikace. K bližšímu zkoumání došlo až *„následně v souvislosti s postoupením spisu“*, přičemž prvostupňový orgán dospěl k jiným závěrům. Služební orgány nezkoumaly konkrétní důvody, ale pouze existenci usnesení o zahájení trestního stíhání a obžaloby. Zproštění výkonu služby se užije v případech nezbytné neprodlené suspenze, čímž se však krajský soud v souvislosti s důvodností trestního stíhání stěžovatele nezabýval.

[9] Podle stěžovatele lze z usnesení o zahájení trestního stíhání a obžaloby dovodit, že se nejednalo o trestný čin. K údajnému nebezpečnému pronásledování docházelo vždy při předávání dítěte, což by služebním orgánům a krajskému soudu muselo být zřejmé, pokud by připustily presumpci neviny. Krajský soud nesprávně interpretoval usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře, ze dne 30. 4. 2014, č. j. 14 To 59/2014 - 735, kterým byl zrušen odsuzující rozsudek Okresního soudu v Písku. Z názoru Krajského soudu v Českých Budějovicích v citovaném usnesení, že soud prvního stupně si *„především ujasní, a to v souladu s ustálenou judikaturou skutkovou podstatu přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, tedy veškeré jeho zákonné znaky“*, bylo zřejmé, že skutek popsaný v obžalobě je v rozporu s konstantní judikaturou a komentářem. Pokud by se uvedeným služební orgány blíže zabývaly, musely by dospět k závěru o nedůvodnosti obvinění.

[10] Služební orgány se v rámci presumpce neviny měly podle stěžovatele zabývat také znaleckými posudky PhDr. Adély Doležalové a Mgr. Václava Šnorka, z nichž plynou významné okolnosti pro posouzení důvodnosti obvinění (a sice že údajná poškozená trpěla paranoiou, křivě obviňovala stěžovatele a naváděla k tomu jejich nezletilou dceru). Dále stěžovatel uvedl, že trestní soud nehodnotil důkazy svědčící v jeho prospěch, což rovněž snižuje důvodnost obžaloby a *„posiluje jeho nevinu"*. Služební orgány a krajský soud se nepřímo podílely na pokusu omezit stěžovatele ve styku s jeho nezletilou dcerou. Pokud údajná poškozená trpěla paranoiou, nebyly zde naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu. Také z křivého obvinění stěžovatele z pohlavního zneužívání jeho dcery je zjevná jeho nevina. Krajský soud svým názorem, že služební orgány nemusely vycházet z označených znaleckých posudků, legalizoval jejich nezákonný postup při odmítnutí důkazů. Uvedené bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces odůvodněno tím, že služební orgány nejsou oprávněny činit ze znaleckých posudků závěry.

[11] Krajský soud si dle názoru stěžovatele odporuje, pokud odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2016, č. j. 3 Ad 12/2014 - 72, aniž by zhodnotil skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele a jedinečnost projednávaného případu.

[12] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nehodnotil souvislost mezi trestným činem a služebním poměrem; krajský soud zcela pominul, že v době údajného spáchání trestného činu stěžovatel nebyl ve služebním poměru (byl propuštěn) a živil se jako řidič taxislužby. Z uvedeného důvodu zde zcela chyběla souvislost a nebyl důvod zprostit stěžovatele výkonu služby. Chybí zde také souvislost časová. Stěžovatel nemohl v době, kdy byl propuštěn, ovlivnit další osoby (spolupracovníky, svěřené osoby či širokou veřejnost). Nebyl zjištěn dopad na kvalitu a včasnost plnění úkolů. Nebyla zde ani mediální pozornost a informace o trestním stíhání nebyly zveřejněny.

[13] Stěžovatel dále označil za spekulativní závěr krajského soudu, že X je malé město, v němž existuje vysoká pravděpodobnost, že více občanů je informováno o stíhání stěžovatele za úmyslný trestný čin nebezpečného pronásledování jeho bývalé manželky. Stěžovatel položil řečnickou otázku, kolik obyvatel by muselo mít město a jak velké by mělo být, aby nemuselo dojít ke zproštění služby. Spekulativní je podle stěžovatele rovněž závěr krajského soudu o zveřejnění prostřednictvím veřejného projednání případu u trestního soudu a veřejného vyhlášení rozhodnutí. Veřejnost se jednání neúčastnila a ani nebyla přítomna vyhlašování rozhodnutí. Uvedený argument by podle názoru stěžovatele popíral závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41, neboť podmínka zveřejnění by byla splněna vždy (také v případě, že by došlo k vyloučení veřejnosti, neboť rovněž tehdy se rozhodnutí vyhlašuje veřejně).

[14] Dále stěžovatel namítl, že ani nemohlo dojít k ovlivnění jeho kolegů a dalších příslušníků; závěry krajského soudu jsou v uvedeném ohledu nepodložené a spekulativní. Případ stěžovatele řešila GIBS v Českých Budějovicích, která nemá pobočku v Písku. Pokud by pracovníci GIBS zachovali mlčenlivost, pak by ostatní kolegové neměli mít ani vědomost o tom, že se proti stěžovateli vede trestní řízení. Svědkem ani dotčenou osobou nebyl nikdo z kolegů stěžovatele.

[15] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s názorem krajského soudu a služebních orgánů, že je-li příslušník podezřelý ze spáchání trestného činu proti osobě dříve jemu blízké, nemůže vzbuzovat důvěru veřejnosti a kolegů při plnění svých úkolů. Údajná poškozená není osobou blízkou stěžovateli; je to matka jeho dítěte, která se jej snaží všemožně zničit. Na perzekuci stěžovatele se podílely také služební orgány, které měly pečlivě vážit smysl obvinění. Závažněji by mělo být posuzováno jednání vůči třetím osobám, než vůči osobám blízkým, kde se většinou tzv. *„pere špinavé prádlo"*. V opačném případě by každé jednání příslušníka bylo závažné natolik, že by došlo k vyloučení správního uvážení. Názor krajského soudu vylučuje diskreci služebního orgánu a umožňuje bezpečnostnímu sboru, aby již při samotné existenci usnesení o zahájení trestního stíhání či obžaloby zprošťoval příslušníky výkonu služby, a to bez dalších podmínek uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41.

[16] Podle stěžovatele nelze protiprávní jednání bezpečnostního sboru klást k tíži stěžovatele. Skutečnost, že stěžovatel nebyl hodnocen za výkon služby, kterou vykonával naposledy na přelomu let 2011 a 2012, nebyla zaviněna stěžovatelem, ale bezpečnostním sborem, který nezákonně ukončil jeho služební poměr.

[17] Řízení o propuštění a řízení o zproštění příslušníka mohou existovat vedle sebe. Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu a služebních orgánů, že nebylo nezbytné půl roku nepřikročit ke zproštění stěžovatele výkonu služby, zatímco po půl roce se stal tento stav závadným. Pokud byl ovšem stav natolik závadný, měl být stěžovatel zproštěn služby neprodleně, nikoliv teprve po půl roce, kdy již zproštění nemohlo mít potřebný efekt.

[18] Dále stěžovatel namítl, že žalovaný přenesl v rozporu s § 180 odst. 1 služebního zákona zjišťování skutkového stavu na stěžovatele, neboť jej nevyzval k doplnění CD s nahrávkami svědčícími o diskriminaci stěžovatele. Z doložené korespondence týkající se řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru vyplývá diskriminace stěžovatele.

[19] Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud umožnil nezákonné jednání služebních orgánů spočívající v tom, že spis neobsahoval spisový přehled, a proto mohly být materiály v něm založené dále doplňovány či redukovány. Podle názoru stěžovatele se jedná o zásadní pochybení, pro které mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Je nezbytné vycházet z tvrzení stěžovatele, nikoliv ze skutečnosti (očíslování stránek a doplnění spisového přehledu), která nastala až po postoupení spisu soudu.

[20] Stěžovatel shrnul, že došlo k zásahu do principu presumpce neviny, pokud došlo ke zproštění výkonu služby pouze na základě existence usnesení o zahájení trestního stíhání a obžaloby bez skutečného zjišťování dalších okolností. Žalovaný se vůbec nezabýval porušením principu presumpce neviny, proto ani krajský soud nemohl dospět k závěru, že k jeho porušení nedošlo.

[21] Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem krajského soudu. Uvedl, že stěžovatel zopakoval důvody uvedené již v žalobě. Zproštění stěžovatele výkonu služby podle § 40 služebního zákona předcházelo rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie ČR z důvodu osobnostní nezpůsobilosti ze dne 6. 2. 2012. Rozhodnutí o propuštění stěžovatele a o odvolání proti uvedenému rozhodnutí byla ovšem zrušena krajským soudem. Stěžovatel byl dne 23. 8. 2013 uznán vedoucím psychologem Policie ČR osobnostně způsobilým. Následně bylo řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru zastaveno z důvodu odpadnutí předmětu řízení. V období od 4. 3. 2013 do 2. 9. 2013 stěžovatel nevykonával službu pro překážky na straně bezpečnostního sboru, od 26. 1. 2013 do 22. 8. 2013 byl rovněž osobnostně nezpůsobilým k výkonu služby v Policii ČR. Prvostupňový orgán obdržel dne 14. 3. 2013 usnesení GIBS, z něhož plyne, že stěžovatel byl obviněn z výše uvedeného přečinu. Dne 3. 9. 2013 převzal stěžovatel oznámení o zahájení řízení o zproštění výkonu služby podle § 40 služebního zákona. Po dobu, kdy byl stěžovatel osobnostně nezpůsobilý k výkonu služby v Policii ČR, neměl prvostupňový orgán důvod jej zprošťovat výkonu služby, přestože věděl o zahájení trestního stíhání. Proto správně vyčkal na nové zjištění osobnostní způsobilosti. Uvedené bylo ve prospěch stěžovatele, neboť do doby zproštění výkonu služby byl placen průměrným služebním příjmem. Důvody zproštění výkonu služby s časovým odstupem byly vysvětleny. Skutkový stav věci byl v řízení dostatečně prokázán, žalovaný respektoval závazný právní názor vyplývající z předchozího rozsudku krajského soudu a odstranil namítané vady prvostupňového řízení. V napadeném rozhodnutí jsou přezkoumatelným způsobem uvedeny důvody zproštění služby. Prokazatelně bylo zjištěno, že stěžovatel byl v době rozhodování služebních orgánů důvodně podezřelý ze spáchání přečinu nebezpečného pronásledování. Skutečnost, že v době spáchání trestného činu stěžovatel nebyl příslušníkem Policie ČR, není rozhodná. Také podmínka ohrožení důležitého veřejného zájmu služby nebo průběhu prošetřování jednání byla splněna, neboť výkon služby policisty obžalovaného z úmyslného trestného činu je vždy způsobilý ohrozit důležitý zájem služby spočívající v kvalitním plnění úkolů policie. Stěžovatel nebyl v řízení před služebními orgány zkrácen na svých procesních právech, jeho tvrzení o překvapivosti rozhodnutí je pochybné. Princip presumpce neviny nebyl porušen, neboť funkcionáři nerozhodovali o vině a trestu podle zásad trestního práva; účelem zproštění výkonu služby je ochrana zájmu bezpečnostního sboru a také zájmu občanů. K důvěře občanů v činnost policie nepřispívá, pokud příslušník policie je sám obžalován, popř. nepravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin. Stěžovatel byl zařazen na oddělení hospodářské kriminality; skutečnost, zda přichází do kontaktu s veřejností či nikoliv, nebyla podstatná. O tom, že posouzení chování stěžovatele nebylo od počátku jednoznačné, svědčí, že byl dvakrát uznán rozsudky Okresního soudu v Písku ze dne 11. 10. 2013 a 3. 2. 2015 vinným z přečinu nebezpečného pronásledování. Pozdější rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře, ze dne 10. 9. 2015, kterým byl odsuzující rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 3. 2. 2015 zrušen, nemohl již žalovaný vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí zohlednit.

[23] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Stěžovatel se kasační stížností podanou v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhá přezkoumání rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost splňuje veškeré náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[25] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[26] Kasační stížnost není důvodná.

[27] V prvé řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu neshledal nepřezkoumatelným. Z napadeného rozsudku je zjevné, jak krajský soud ve věci rozhodl, své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový stav, přičemž vycházel z obsahu spisového materiálu. Napadený rozsudek je dostatečně odůvodněn a krajský soud podrobně vypořádal žalobní argumentaci stěžovatele. Ani žalovanému nelze vytknout, že by skutkový stav zjistil nedostatečně či že se nezabýval námitkami uplatněnými stěžovatelem. Ostatně sám stěžovatel s argumentací krajského soudu a služebních orgánů v kasační stížnosti polemizuje, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek (popř. též rozhodnutí žalovaného) nepřezkoumatelný.

[28] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatele mu byla poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí služebních orgánů. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek a argumentace předestřené v řízení u krajského soudu (jakkoliv spojené s obecným tvrzením, že právní názor krajského soudu je nesprávný). Kasační stížnost stěžovatele přitom z převážné části spočívá právě v takovém opakování. Spíše než o tvrzení konkrétních pochybení krajského soudu se jedná o výtky proti závěrům služebních orgánů, kterými se již podrobně zabýval krajský soud v napadeném rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje, což dále blíže zdůvodňuje.

[29] Podle § 40 odst. 1 služebního zákona musí být příslušník zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání. Z důvodové zprávy ke služebnímu zákonu plyne, že „[p]*o dobu, po kterou je* [příslušník] *podezřelý, se pozastaví příslušníkova oprávnění a povinnosti, které pro něj vyplývají z předpisů upravujících činnost bezpečnostního sboru a jeho příslušníků (například zákon o Policii České republiky, celní zákon).*“

[30] Podle § 201 odst. 1 služebního zákona se za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

[31] K citované právní úpravě se již Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41: „[I]*nstitut zproštění výkonu služby podle § 40* [služebního zákona] *slouží k ochraně zájmů bezpečnostního sboru, ale i zájmů veřejnosti v případě, že je příslušník podezřelý ze spáchání protiprávního jednání.* [...] *Jedná se tedy o dočasný institut, který lze aplikovat u příslušníků důvodně podezřelých ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, a to pouze za splnění dalších podmínek § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru.* [...] *Pro zproštění služby je nutno splnit jak formální podmínky, tak materiální podmínku, dle které by ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání. Zproštění služby není ani v případě trestního stíhání příslušníka automatické a je třeba šetřit princip presumpce neviny.* [...] *Správní uvážení služebního funkcionáře zde představuje spíše předběžnou rizikovou analýzu, kdy je v každém jednotlivém případě potřeba pečlivě zvážit, zda setrvání ve službě představuje riziko, a to nejen s ohledem na plnění konkrétních služebních povinností, ale i v obecném rámci ochrany dobrého jména, pověsti a řádného fungování služby jako takové. Služební funkcionář o zproštění rozhoduje v situaci informační nejistoty, tedy v době, kdy dosud není objasněno a autoritativně rozhodnuto, zda byl trestný čin spáchán. Musí tedy dočasně poměřovat a vyvažovat princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry příslušníka na straně jedné, a důležitý zájem služby a její možné ohrožení, potažmo zájem veřejnosti na kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé.* [...] *Základním východiskem pro takové předběžné posouzení je zejména povaha trestného činu (případně přestupku či jiného správního deliktu) a také souvislost mezi trestným činem a služebním poměrem. V úvahu lze vzít zejména to, zda jde o trestný čin nedbalostní či úmyslný; povahu a způsob spáchání trestného činu; zda je dána souvislost časová a místní; zda byl čin spáchán v souvislosti s pracovní činností, v pracovní době či na pracovišti; zda mohl ovlivnit další spolupracovníky nebo svěřené osoby; zda existuje i nadále možnost ovlivnění svědků a ohrožení průběhu vyšetřování, pokud by příslušník i nadále zůstal ve službě, ale např. i vnější vlivy jako mediální pozornost a zveřejnění informace o trestním stíhání či jiném vedeném řízení.*“

[32] V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2016, č. j. 3 Ad 12/2014 - 72, bylo ve skutkově a právně obdobném případě konstatováno: „*Okolnost, že s příslušníkem bylo zahájeno trestní stíhání, bez dalšího neznamená jeho automatické zproštění výkonu funkce, neboť tato skutečnost je toliko prvotní podmínkou pro případné zproštění výkonu funkce. Další nutnou podmínkou vyplývající z § 40 odst. 1 služebního zákona je, aby služební funkcionář v rámci správního uvážení na základě konkrétních skutkových okolností dospěl k závěru, že ponechání příslušníka ve výkonu služby bude ohrožovat důležitý zájem služby nebo prošetřování jeho jednání.* [...] *řízení o zproštění výkonu služby musí být ze své povahy rychlé a účinné (srov. § 174 odst. 2 služebního zákona), a to především v případě, kdy příslušník bezpečnostního sboru je podezřelý z kvalifikovaného protiprávního jednání v souvislosti s výkonem služby.* [...] *Ačkoli usnesení o zahájení trestního stíhání je procesním úkonem trestního řízení, jedná se o kvalifikovaný úkon, jehož imanentní součástí jsou již první skutková zjištění, která odůvodňují zahájení trestního stíhání (srov. § 160 odst. 1 trestního řádu „Nasvědčují-li prověřováním podle § 158 zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, rozhodne policejní orgán neprodleně o zahájení*

trestního stíhání [...]*). Usnesení o zahájení trestního řízení tak není pouhým úkonem, který by byl vydán na základě subjektivní úvahy orgánu činného v trestním řízení, ale jedná se úkon vycházející z doposud zjištěného skutkového stavu, jenž ve své míře pravděpodobnosti zakládá důvody pro zahájení trestního stíhání.* [...] *Soud neshledává žádný rozumný důvod, aby skutková zjištění vyjádřená dle § 160 odst. 1 trestního řádu v usnesení o zahájení trestního stíhání a nasvědčující tomu, že příslušník bezpečnostního sboru spáchal trestný čin, nezakládala ve smyslu § 40 odst. 1 služebního zákona důvodné podezření o spáchání trestného činu. Jak již bylo výše uvedeno, na základě trestního stíhání není možné automaticky považovat první podmínku týkající se důvodného podezření ze spáchání kvalifikovaného protiprávního jednání za splněnou. Služební funkcionář je povinen přistupovat ke každému případu individuálně a skutkově se vypořádat s existencí důvodného podezření, v konkrétním případě však může být dostatečným skutkovým podkladem právě i usnesení o zahájení trestního stíhání.* [...] *Soud k danému závěru dodává, že dle § 180 odst. 5 služebního zákona není služební funkcionář oprávněn k tomu, aby si učinil závěr o tom, zda byl spáchán trestný čin. Předmětem dokazování v řízení o zproštění výkonu služby je tedy pouze důvodné podezření příslušníka bezpečnostního sboru ze spáchání kvalifikovaného protiprávního jednání, nikoli samotné kvalifikované protiprávní jednání, které přísluší k posouzení pouze trestnímu soudu.*"

[33] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 6. 2. 2012, č. j. ŘKŘ-125/2012, byl stěžovatel propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona ze služebního poměru, neboť podle posudku psychologa policejního sboru ze dne 29. 11. 2011 a revizního posudku (závěru) vedoucího psychologa Policie ČR ze dne 20. 1. 2012 pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Odvolání stěžovatele proti uvedenému rozhodnutí bylo zamítnuto, následně byla obě rozhodnutí služebních orgánů zrušena z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a procesních vad rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 10 A 78/2012 - 36. Usnesením GIBS ze dne 9. 8. 2012 bylo zahájeno trestní stíhání stěžovatele jako obviněného ze spáchání výše specifikovaného trestného činu. Dne 17. 4. 2013 podal státní zástupce u Okresního soudu v Písku obžalobu. Dne 23. 8. 2013 vydal vedoucí psycholog Policie ČR závěr o tom, že stěžovatel je osobnostně způsobilý k výkonu služby v Policii ČR. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 29. 8. 2013, č. j. ŘKŘ-2842/2013, bylo řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru zastaveno pro odpadnutí důvodu řízení - osobnostní nezpůsobilosti. Přípisem ze dne 30. 8. 2013 prvostupňový orgán stěžovateli sdělil, že s ním zahajuje řízení o zproštění výkonu služby, neboť je důvodně podezřelý ze spáchání výše uvedeného trestného činu. Dne 10. 12. 2013 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. První rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo zrušeno krajským soudem, který věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ze zápisu z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 20. 11. 2014, vlastnoručně podepsaného členy komise, stěžovatelem a jeho právním zástupcem plyne, že zástupce stěžovatele mj. konstatoval neúplnost správního spisu, který neobsahuje veškeré dokumenty související s věcí, dále že odsuzující rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 11. 10. 2013, č. j. 2 T 49/2013 – 673, byl zrušen usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočkou v Táboře, ze dne 30. 4. 2014, č. j. 14 To 59/2014 – 735, a v současné době je trestní řízení opět vedeno u Okresního soudu v Písku. V souvislosti s trestním oznámením bývalé manželky na stěžovatele pro pohlavní zneužívání dcery zástupce stěžovatele na jednání poradní komise odkazoval na znalecké posudky PhDr. Adély Doležalové a Mgr. Václava Šnorka, z nichž

mělo plynout, že bývalá manželka stěžovatele trpěla paranoiou a naváděla jejich nezletilou dceru k obvinění stěžovatele. Dále zástupce stěžovatele uvedl, že stěžovatel v době zrušení služebního poměru pracoval jako taxikář a X je dosti malé město, kde není nic neobvyklého, pokud se řidič pohybuje opakovaně v týchž místech. Jako důkazy navrhl zástupce stěžovatele výše uvedené znalecké posudky, spis o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, včetně příloh prokazujících chování bezpečnostního sboru ke stěžovateli, spis GIBS ohledně údajného obvinění z pohlavního zneužívání, usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočky v Táboře, ze dne 30. 4. 2014, záznam z veřejného zasedání trestního senátu krajského soudu, a odkázal na dosud navržené důkazy. Žalovaný následně doplnil spisový materiál o spis ve věci propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Dne 5. 2. 2015 a dne 27. 5. 2015 proběhla další jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ve věci, na kterých byl zástupce stěžovatele seznámen s doplněním spisového materiálu. Dne 4. 6. 2015 vydal žalovaný druhé rozhodnutí o odvolání, proti němuž mířila žaloba, kterou krajský soud zamítl nyní napadeným rozsudkem (podrobněji viz výše v části I. tohoto rozsudku).

[34] Ve vztahu k první podmínce specifikované v § 40 odst. 1 služebního zákona (existence důvodného podezření ze spáchání trestného činu) krajský soud správně konstatoval, že služební orgány důvodně vycházely z podkladů trestního řízení, tj. z usnesení o zahájení trestního stíhání a obžaloby. Předmětem dokazování v řízení před služebními orgány bylo důvodné podezření ze spáchání trestného činu, nikoliv skutečnost, zda stěžovatel trestný čin spáchal (takový závěr jsou oprávněny činit výhradně orgány činné v trestním řízení). Podstatné tedy byly individuální okolnosti případu stěžovatele z pohledu § 40 odst. 1 služebního zákona, tj. že ke dni rozhodování žalovaného byl stěžovatel důvodně podezřelý (a obžalovaný) ze spáchání úmyslného přečinu nebezpečného pronásledování své bývalé manželky. Služební orgány se zjevně zabývaly povahou a závažností trestného činu a respektovaly průběh trestního řízení (k tomu podrobněji v bodě [35] tohoto rozsudku). Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo kvalifikovaným úkonem trestního řízení, jehož imanentní součástí bylo zjištění odůvodněných skutečností nasvědčujících tomu, že stěžovatel spáchal trestný čin. Argumenty stěžovatele o účelovosti jeho trestního obvinění (popř. o tom, zda se mezi bývalými manželi tzv. „pralo špinavé prádlo“ apod.) bylo třeba uplatňovat *a priori* v trestním řízení, nikoliv v řízení o zproštění výkonu služby. Není pravdou, že by služební orgány a krajský soud nedbaly principu presumpce neviny. Na uvedený princip však nelze nazírat optikou stěžovatele, která by *de facto* vždy musela vést k závěru, že není-li příslušník pravomocně odsouzen za trestný čin (popř. uznán vinným ze spáchání přestupku či jiného správního deliktu), pak by nikdy nemohl být zproštěn výkonu služby. Uvedený výklad je zjevně v rozporu se smyslem a účelem předmětné právní úpravy, která má sloužit „pouze“ jako dočasný, okamžitý a účinný prostředek postavení příslušníka „mimo službu“, je-li mimo jiné dostatečně odůvodněn závěr o podezření ze spáchání protiprávního jednání.

[35] Nejvyšší správní soud nerozporuje, že v trestním řízení byl první rozsudek odsuzující stěžovatele zrušen usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočkou v Táboře, ze dne 30. 4. 2014, ve kterém byl Okresní soud v Písku zavázán k tomu, aby si ujasnil znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování. Uvedená skutečnost však nic nemění na tom, že stěžovatel byl v okamžiku vydání

rozhodnutí žalovaného obžalován z předmětného trestného činu (přečinu). Žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil konkrétní okolnosti případu stěžovatele z hlediska požadavků právních předpisů i související judikatury. Není pravdou, že se žalovaný spokojil toliko s prostým odkazem na usnesení o zahájení trestního stíhání, resp. obžalobu, aniž by uvedl své úvahy. Zcela logicky však zohlednil skutečnost, že důvodné podezření ze spáchání přečinu stěžovatelem i přes zrušení odsuzujícího rozsudku odvolacím soudem nadále existovalo. Uvedený tehdejší stav trestního řízení žalovaný nemohl opominout. Naopak bylo zcela na místě jej respektovat (srov. § 180 odst. 5 větu třetí služebního zákona). Lze shrnout, že služební orgány dospěly ke správnému dílčímu závěru o splnění podmínky důvodného podezření ze spáchání trestného činu (přečinu) stěžovatelem.

[36] K druhé podmínce podle § 40 odst. 1 služebního zákona, tj. ohrožení důležitého zájmu služby, stěžovatel namítal, že nebyl dostatečně zohledněn zásah do jeho osobní sféry, nebyla zjišťována kvalita výkonu jeho služby, jakož mu ani nemohlo být kladeno k tíži protiprávní jednání bezpečnostního sboru, v důsledku něhož byl postaven mimo službu a nebyl hodnocen za výkon služby, nebylo zohledněno, že při výkonu služby nepřišel do styku s veřejností, čin byl spáchán mimo výkon služby a nebyl mediálně ani jinak zveřejněn. Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem, že mohlo dojít k ovlivnění jeho kolegů a dalších příslušníků Policie ČR.

[37] Nejvyšší správní soud se v této souvislosti ztotožňuje s názorem krajského soudu, že služební orgány posoudily ohrožení důležitého zájmu služby konkrétně ve vztahu ke stěžovateli, který byl podezřelý ze spáchání úmyslného trestného činu (přečinu) nebezpečného pronásledování své bývalé manželky. Lze zopakovat, že u stěžovatele v postavení příslušníka Policie ČR podezřelého z uvedeného trestného činu mohla být ohrožena důvěra veřejnosti a kolegů v řádné plnění úkolů bezpečnostního sboru, jakož i patřičná autorita. Jak bylo konstatováno již v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, č. j. 22 Ca 177/2009 - 47, publ. pod č. 2269/2011 Sb. NSS, jednání příslušníka naplňující znaky úmyslně spáchaného trestného činu je vždy způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Ta je zohledňována v rámci předběžné analýzy podmínky ohrožení důležitého zájmu služby. U příslušníků Policie ČR je třeba klást zvýšený důraz na jejich bezúhonnost, osobnostní způsobilost a morální kvality, aby nebyl v očích veřejnosti narušen objektivní výkon svěřené státní moci. Obvinění stěžovatele přitom bylo ze společenského hlediska nepochybně poměrně závažné.

[38] S ohledem na dikci § 40 odst. 1 služebního zákona nebylo třeba, aby služební orgány prokázaly, zda a čím konkrétně byl důležitý zájem služby skutečně narušen. Podstatné bylo posouzení, zda bylo možné na základě rozhodujících objektivních okolností případu dospět k závěru o ohrožení včasného a kvalitního plnění úkolů bezpečnostního sboru (tedy existovala-li určitá míra potenciálního ohrožení důležitého zájmu služby). Uvedená míra ohrožení byla v daném případě dána, neboť hlavní líčení u trestního soudu bylo veřejné, byly do něj zainteresovány civilní osoby a odsuzující rozsudek (jakkoliv následně zrušený odvolacím soudem) byl rovněž vyhlášen veřejně, veřejnost tak s podezřením stěžovatele ze spáchání trestného činu prokazatelně mohla být seznámena (bez ohledu na to, zda a v jaké míře jsou orgány činné v trestním řízení povinny zachovávat mlčenlivost). Pohled veřejnosti na kvalitu plnění úkolů Policie ČR jistě mohl ohrozit výkon služby stěžovatele, toho času obžalovaného z nebezpečného pronásledování

své bývalé manželky. Stejně tak mohlo podezření z předmětného činu ovlivnit kolegy stěžovatele, na které mohlo negativně působit vykonávání služby s kolegou podezřelým z uvedeného jednání. Z hlediska splnění podmínek pro zproštění stěžovatele výkonu služby nebyla v daném případě (v době rozhodování žalovaného) relevantní ani jeho argumentace o tom, zda pro něj jeho bývalá manželka byla osobou blízkou či nikoliv, a zda se mezi bývalými manželi tzv. pralo špinavé prádlo (podrobněji viz bod [34] tohoto rozsudku).

[39] Pokud krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že X je malé město, kde existuje vysoká pravděpodobnost, že více občanů je informováno o trestním stíhání stěžovatele, nejednalo se o nosný argument, ale pouze o dílčí a podpůrný závěr krajského soudu. Nadto stěžovatel před služebními orgány skutečně uváděl, byť v souvislosti se svou prací taxikáře, že X je malé město, kde není nic neobvyklého, pokud se řidič pohybuje opakovaně v týchž místech (čímž podporoval svůj argument, že svou bývalou manželku nepronásledoval, pokud ji potkával při výkonu své práce; viz zápis z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 20. 11. 2014).

[40] Jedním z hledisek, které služební orgán může vzít v úvahu při hodnocení podmínek § 40 odst. 1 služebního zákona, je skutečnost, zda byl předmětný čin spáchán v souvislosti s pracovní činností příslušníka. Nejedná se ovšem o zákonnou podmínku, jež musí být vždy nezbytně naplněna pro rozhodnutí o zproštění výkonu služby, ale o jedno z příkladmých kritérií, jež služební orgán může (nikoliv musí) zohlednit při úvahách o splnění podmínek v konkrétním případě. Není tedy správný argument stěžovatele, že předmětný čin nesouvisel s výkonem jeho pracovní činnosti, a tudíž nebylo důvodu zprostit jej výkonu služby. Uvedené nemá oporu v aplikovaných právních předpisech ani související judikatuře.

[41] Nejvyšší správní soud shrnuje, že žalovaný se zabýval případem stěžovatele individuálně, dostatečným způsobem a v potřebném rozsahu zjistil skutkový stav a nijak nevybočil z mezí správního uvážení. Žalovaný a krajský soud dospěli ke správnému právnímu závěru o splnění podmínek § 40 odst. 1 služebního zákona, přičemž krajský soud respektoval argumenty formulované v rozsudku zdejšího soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41, a v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2016, č. j. 3 Ad 12/2014 - 72. Kasační námitky týkající se nesprávného posouzení splnění podmínky důvodného podezření ze spáchání trestného činu a ohrožení důležitého zájmu služby tedy nejsou důvodné.

[42] Stěžovatel dále namítl nepředvídatelnost řízení a překvapivost rozhodnutí vzhledem k neobjasnění důvodů zproštění výkonu služby. Nejvyšší správní soud připomíná, že správní řízení o zproštění výkonu služby je ovládáno zásadou jednotnosti a představuje tak až do vydání rozhodnutí jeden celek včetně případného odvolacího řízení. Stejně tak jsou jako jeden celek vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 - 198, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Jak uvedl již krajský soud v napadeném rozsudku, po celou dobu řízení před služebními orgány bylo patrné, že důvodem zproštění výkonu služby bylo důvodné podezření ze spáchání trestného činu (přečinu) a potřeba ochrany důležitého zájmu služby (nikoliv ohrožení vyšetřování podezření z trestné

činnosti). Ze zápisů z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dnů 20. 11. 2014, 5. 2. 2015 a 27. 5. 2015 je zřejmé, že stěžovatel a jeho zástupce byli s průběhem řízení a podstatou důvodů, pro něž bylo vedeno, obeznámeni, což plyne také z argumentace, kterou stěžovatel na svou obranu v průběhu řízení uplatňoval. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, které podmínky zproštění výkonu služby považoval za splněné a jak ke svému závěru dospěl. Námitka stěžovatele tedy není důvodná.

[43] K námitce, že služební orgány nereagovaly neprodleně, Nejvyšší správní soud konstatuje, že zproštění výkonu služby je na místě tehdy, je-li nezbytná neprodlená suspenze příslušníka (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 1999, č. j. 6 A 37/98 - 18, dostupný v ASPI). V projednávané věci přitom bylo před zahájením řízení o zproštění stěžovatele výkonu služby vedeno se stěžovatelem řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru z důvodu osobní nezpůsobilosti. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 6. 2. 2012 byl stěžovatel propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona ze služebního poměru, neboť dle psychologických posudků pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto, avšak následně byla obě tato rozhodnutí zrušena krajským soudem, jak již bylo výše uvedeno. Na základě posudku vedoucího psychologa Policie ČR ze dne 23. 8. 2013 poté bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 29. 8. 2013 řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru zastaveno. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v době od 26. 1. 2013 do 22. 8. 2013 (z důvodu své osobní nezpůsobilosti a překážek na straně zaměstnavatele) nedisponoval stěžovatel oprávněními a povinnostmi, které plynou z předpisů upravujících činnost bezpečnostního sboru a jeho příslušníků, nebyla v této době nutná jeho neprodlená suspenze. Tato nutnost v dané věci vyvstala až v době, kdy byl stěžovatel opětovně uznán osobnostně způsobilým k výkonu služby a bylo zastaveno řízení o jeho propuštění. Teprve v uvedeném okamžiku totiž došlo k obnovení oprávnění a povinností stěžovatele souvisejících s výkonem služby příslušníka Policie ČR. Prvostupňový orgán proto nepochybil, pokud přípisem ze dne 30. 8. 2013, tj. bez zbytečného odkladu po uznání stěžovatele osobnostně způsobilým k výkonu služby a zastavení řízení o propuštění, stěžovateli oznámil, že s ním zahajuje řízení o zproštění výkonu služby. Ani uvedenou námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[44] Další námitka stěžovatele spočívala na tom, že služební orgány a krajský soud měly při posuzování jeho neviny vycházet ze znaleckých posudků PhDr. Doležalové a Mgr. Šnorka. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, který odmítl hodnotit stěžovatelem citované pasáže znaleckých posudků zpracovaných pro potřeby soudu ve věci úpravy výchovy a výživy nezletilé dcery stěžovatele na dobu před a po rozvodu manželství stěžovatele a jeho manželky a pro účely posouzení, zda se stěžovatel mohl dopustit pohlavního zneužívání své dcery. Lze souhlasit také s krajským soudem, podle kterého znalecké posudky prokazovaly skutečnosti bezpředmětné pro dané řízení, přičemž úkolem žalovaného nebylo činit si ani závěr, zda byla bývalá manželka stěžovatele paranoidní a zda byl trestný čin (přečin) stěžovatelem skutečně spáchán. Údajné pohlavní zneužívání dcery stěžovatele pak vůbec nebylo předmětem řízení. Skutkový stav byl služebními orgány zjištěn v dostatečném rozsahu pro účely jimi vedeného řízení (viz výše). Uvedenou kasační námitku zdejší soud tak rovněž neshledal důvodnou.

[45] K námitce stěžovatele, že žalovaný přenesl zjišťování skutkového stavu na stěžovatele, neboť jej nevyzval k doplnění CD s nahrávkami svědčícími o diskriminaci stěžovatele, Nejvyšší správní soud konstatuje následující. Podle § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona má účastník právo mj. navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Ačkoliv služební zákon hovoří o právu (nikoliv povinnosti) účastníka, neznamená to, že by služební orgány byly povinny vyzývat účastníka k předložení konkrétních důkazů na podporu jeho konkrétních tvrzení. Také v řízení o zproštění výkonu služby má totiž účastník povinnost prokázat, co sám tvrdí, má-li z takových skutečností služební orgán vycházet. Bylo právem stěžovatele, aby předmětné CD nahrávky navrhl k důkazu na podporu svých tvrzení, nikoliv povinností žalovaného jej k jejich předložení vyzývat. Jak správně uvedl již krajský soud, předmětné CD nahrávky nebyly v řízení předcházejícím prvnímu zrušujícímu rozsudku provedeny a stěžovatel je v dalším řízení k důkazu výslovně nenavrhoval a zejména nepředložil (jak plyne ze zápisů z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta ze dne 20. 11. 2014, 5. 2. 2015 a 27. 5. 2015), ačkoliv tak učinit mohl. Ani z jiných důkazů provedených ve správním či soudním řízení neshledal Nejvyšší správní soud, že by došlo ze strany služebních orgánů k diskriminaci stěžovatele, která by mohla ovlivnit závěry učiněné v nyní projednávané věci. Lze shrnout, že služební orgány zjistily dostatečným způsobem skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a za tímto účelem si opatřily dostatečné množství potřebných podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 180 odst. 1 služebního zákona (podrobněji viz výše). Proto uvedená žalobní námitka, kterou stěžovatel zopakoval v kasační stížnosti, není důvodná.

[46] K námitce stěžovatele, že spis neobsahoval spisový přehled, a proto mohl být měněn, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že předložený spis obsahoval spisový přehled a listiny v něm byly očíslovány. I pokud by spisový přehled v průběhu řízení před služebními orgány spis neobsahoval, nemohlo se v dané věci jednat o vadu takového charakteru, pro kterou by bylo nezbytné rozhodnutí žalovaného (popř. prvostupňového orgánu) zrušit. Je totiž zřejmé, že stěžovatel byl obeznámen s veškerým podstatným obsahem spisového materiálu, neboť na něj ve svých podáních reagoval, přičemž svým podpisem na zápisech z jednání senátu poradní komise policejního prezidenta stěžovatel či alespoň jeho zástupce vždy stvrdili, že byli se spisovým materiálem a jeho průběžným doplňováním seznámeni. Stěžovatel tedy nemohl být v důsledku tvrzené absence spisového přehledu nijak zkrácen na svých právech. Na uvedeném nic nemění ani zcela hypotetické a nepodložené tvrzení stěžovatele, že spis mohl být doplňován či redukován. Ani tato kasační námitka není důvodná.

[47] Nad rámec posouzení Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje následující. Ačkoliv je z průběhu trestního řízení zřejmé, že stěžovatel dosud nebyl odsouzen za spáchání trestného činu, jenž mu byl kladen za vinu, ani nebyl kázeňsky postižen či uznán vinným z přestupku nebo jiného správního deliktu, uvedené nebylo možné zohlednit při rozhodování v nyní projednávané věci. Institut zproštění výkonu služby je totiž založen na důvodném podezření, které zde v době rozhodování služebních orgánů nepochybně bylo. Rovněž třeba poznamenat, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[48] Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[49] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti; z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu